

CHRISTOPHER PAOLINI

Ciclul Moștenirea:

Eragon

Eragon II Cartea primului născut

Brisingr

Moștenirea

CHRISTOPHER PAOLINI

Furculița, Vrăjitoarea și Dragonul

Povești din Alagaësia

VOLUMUL 1: ERAGON

Cu Angela Paolini
scriind drept Angela botanista în
Despre natura stelelor

Cuprins

Partea întâi: Furculița / 9

I. Muntele Arngor / 11

II. O furculiță în drum / 29

III. Holul Colorilor / 74

Partea a doua: Vrăjitoarea / 79

IV. Rime și ghicitori / 81

V. Despre natura stelelor / 91

VI. Întrebări și răspunsuri / 112

Partea a treia: Dragonul / 119

VII. Capcana / 120

VIII. Dragonul din Kulkaras / 135

IX. Noi începuturi / 231

Nume și limbaje / 238

Postfață / 244

CAPITOLUL I

Muntele Arngor

Nu fusese o zi bună.

Eragon se lăsă pe spate în scaun și luă o lungă înghițitură de mied de mure din cană pe care o ținea în mâna. O căldură dulce îi învăluia gâtul și, odată cu ea, i se treziră amintirile după-amiezelor de vară pe care și le petreceau culegând mure în Valea Palencar.

Îl străfulgeră un dor de casă.

Miedul fusese cel mai bun lucru în urma întâlnirii lui cu Hruthmund, reprezentantul piticilor. Un dar pentru a întări legăturile și în-tovărășirea dintre pitici și Cavaleri – sau cel puțin aşa pretinsese Hruthmund.

Eragon fornăi. *Halal prietenie.* Petrecuse întreaga întâlnire sfădindu-se cu Hruthmund în privința timpului la care piticii aveau să aducă

proviziile pe care le promiseseră. Hruthmund părea să credă că odată la trei sau patru luni era mai mult decât suficient, ceea ce era absurd, având în vedere că piticii locuiau mai aproape de Academie decât celelalte rase. Până și Nasuada reușise să trimită lunar mărfuri din cealaltă parte a Deșertului Hadarac, departe, în vest.

Va trebui să stabilesc o întrevedere cu Orik și să rezolv cu el direct. Doar încă un lucru de făcut dintr-o mare de sarcini ce păreau interminabile.

Eragon aruncă o căutătură la mormanele de suluri de hârtie, cărți, hărți și pergamente deschise care acopereau masa dinaintea lui: toate îi cereau atenție. Oftă, considerând priveliștea deprimantă.

Se uită apoi prin ferestrele mari, cioplite grosolan, de pe fațada castelului. Lumina de seară scăldă în raze câmpiiile bătute de vânt și care se întindeau mai jos, înconjurând Muntele Arngor. Spre nord și vest, râul Edda strălucea ca o panică de argint pal ce șerpua prin ținut. O perioadă de nave acostaseră pe cel mai apropiat braț

al râului, iar de acolo, drumul continua spre sud, către văile de la baza Arngorului.

După ce se sfătuise și cu Saphira și noii lor tovarăși de călătorie, desemnase muntele drept noua casă a Cavalerilor. Dar era mai mult decât atât: o fortăreață pentru Eldunarf și, spera el, un cuib pentru noua generație de dragoni.

Vârful înalt și subțire aducea vag cu munții Beor, era mai puțin înalt decât acei giganți semetii, dar cu mult mai mare decât munții Șira în care crescuse Eragon. Străjuia singur în marea întindere verde a ținuturilor estice, cam la două săptămâni de navigare domoală dincolo de hotarele Alagaesiei.

Ținutul din sud al Arngorului era motitolit ca o cuvertură și presărat cu copaci ale căror frunze străluceau argintiu în vânt, luminoase ca solzii de pește. Mai departe spre est, se înălțau povârnișuri, stânci și pilaștri de piatră cu vârf teșit, incrustați cu smocuri de vegetație. Pe acolo trăiau grupuri de triburi hoinare: oameni ciudați, pe jumătate sălbatici, de teapa cărora Eragon nu mai întâlnise încă. Până atunci,

nu provocaseră niciun necaz, dar rămânea precaut.

Asta era acum responsabilitatea lui.

Muntele purta multe nume. Arngor însemna pe limba piticilor *Muntele Alb* și, într-adevăr, treimea lui superioară era înveșmântată în zăpadă și gheătă, iar de la distanță, vârful lumina uluior printre șesurile cu verdeață. Dar mai avea un nume vechi, secret, în limba piticilor. Pe timpul expediției în care Eragon căuta să se stabilească la poalele muntelui, descoperiseră niște tuneluri săpate în stratul de piatră de deasupra, iar acolo fusese înscris cu rune *Gor Narrveln*, ceea ce însemna *Muntele cu Cristale*. Vreun clan vechi sau un trib de pitici săpase mine adânc în baza vârfului.

Pe piticii care se alăturaseră echipei lui Eragon îi entuziasmase descoperirea și petrecuseră mult timp dezbatând cine făcuse minele și ce cristale s-ar fi putut găsi acolo.

În vechea limbă, muntele era cunoscut drept Fell Thindare, care însemna *Muntele Nopții*. Elfii nu îi putuseră spune lui Eragon de unde venea numele și nici de ce era caracterizat aşa,

Furculița, Vrăjitoarea și Dragonul

de aceea el îl folosea rar. Îi mai auzise pomenind de acel vârf sub numele de Vaeta sau *Speranță*. I se păru potrivit căci Cavalerii erau o speranță pentru toate rasele din Alagaësia.

Urgalii îi spuneau pe limba lor vârfului: Ungvek. Când Eragon îi întrebă ce voiau să spună cu asta, ei pretinseră că ar fi însemnat *Căpățânosul*. Dar nu era prea convins.

Apoi mai erau și oamenii. Eragon îi auzise cum ei îi foloseau toate numele pe rând, precum și că îi spuneau muntelui Țeapă – *Promoroacă*, un termen pe care el suspecta că îl foloseau în derâdere.

În ce-l privea, Eragon prefera cum sună *Arngar*, dar dădea fiecărei denumiri respectul cuvenit. Confuzia ce le înconjura oglinda situația de la Academie: locul era un amestec de rase, culturi și planuri secrete contradictorii, și toate acestea erau încă nerezolvate...

Luă încă o gură din miedul Munnvlorss; aşa își numise Hruthmund licoarea. *Munnvlorss*. Eragon rulă acest cuvânt pe limbă, simțindu-i forma în timp ce încerca să îi înțeleagă semnificația.

Mai fuseseră și alte probleme de-a lungul zilei, nu doar întâlnirea cu Hruthmund. Urgalii erau puși pe harță ca de obicei. Oamenii, capricioși. Dragonii în al lor Eldunarf, enigmatici, iar elfii... elfii erau eleganți, eficienți și politicoși până la un punct, dar odată ce luau o hotărâre, nu aveau sau *nu puteau* să și-o mai schimbe. Să aibă de a face cu ei se dovedise mai frustrant decât prevăzuse Eragon și cu cât mai mult timp petrecea pe lângă ei, cu atât îi dădea mai multă dreptate lui Orik în privința lor. Era mai bine să îi admiră de la distanță.

Pe lângă dificultățile astea interpersonale, își mai facea și griji în privința construirii fortăreței, achiziționarea hranei și a altor provizii pentru iarna care urma, plus o puzderie de alte detalii care presupuneau guvernarea unui oraș mare.

Ceea ce era, în esență, ceea ce devenise expediția lor. Un loc care urma să fie în curând unul permanent.

Eragon sorbi ultima înghițitură. Simți o ușoară clătinare a podelei de sub el când aceasta își făcu efectul. Își petrecuse o jumătate din

dimineață ajutând la construirea temniței și îi consumase mult mai multă energie decât prevăzuseră el și Saphira. Oricât ar fi mâncat, nu părea niciodată îndeajuns încât să înlătărească energia consumată. În ultimele două săptămâni, pierduse două găuri la curea și asta pe lângă gaura la care renunțase în urmă cu câteva săptămâni.

Se uită supărat la pergamentul de pe masă.

Reîntemeierea rasei dragonilor, ghidarea Cavalerilor și protecția Eldunarului erau responsabilitățile pe care și le dorise, le întâmpinase cu bucurie și le luase în serios. Si totuși... Eragon nu se așteptase că avea să își petreacă atâta vreme din viață făcând *asta*. Să stea la o masă și să desfacă firu-n patru despre fapte și cifre până când i se începea privirea de la efort. Oricât de ridicol de stresant ar fi fost să lupte cu Imperiul și să îl înfrunte pe Galbatorix, iar Eragon nu mai voia în veci să treacă prin aşa ceva – fusese și palpitant.

Uneori visa să își înfigă sabia, Brisingr, la brâu, să o ia pe Saphira și să plece să vadă peste ce aventură aveau să dea. Dar era doar un vis.

Nu putea să îi lase pe dragoni sau pe Cavaleri să se apere singuri, oricum, nu pentru multă vreme.

Barzul, mormăi Eragon. Mânia i se întețî când luă în calcul câte vrăji putea să arunce peste resturile de pergamente: foc, gheață, fulger, vânt, distrugere prin dezintegrare și multe altele.

Oftă, își îndreptă spatele și dădu să ia o pană.

– *Oprește-te*, zise Saphira. În partea opusă a camerei, se frământa în adâncitura căptușită din podea: un cuib îndeajuns de mare pentru un dragon. În același cuib dormea și el în fiecare noapte, ghemuit sub una dintre aripile ei.

Când se ridică, scânteieri de albastru se oglindiră din solzii ei ca de cristal și se răspândiră pe pereți într-o priveliște uimitoare.

– Nu pot, spuse Eragon. Aș vrea eu, dar nu pot. Documentele astăzi trebuie verificate până mâine-dimineață și...

– *Va fi întotdeauna ceva de lucru*, zise ea, îndreptându-se către masă. Vârfurile ghearelor ei licăritoare ciocăneau în piatră. Întotdeauna va fi cineva care va avea nevoie de noi, *dar tu*

Furculița, Vrăjitoarea și Dragonul

trebuie să ai grija de tine, mititelule. Ai făcut destule pe ziua de azi. Lasă-ți penița și eliberează-te de griji. Încă mai e lumină pe cer. Ia-te la trântă cu Blodhgarm, contrazice-te cu Skarghaz sau fă orice altceva decât să stai și să tuni și să fulgeri în sinea ta.

– Nu, răsunse Eragon, cu privirea atintită către rândurile de rune de pe pergament. Trebuie să o fac și nu e nimeni altcineva în afară de mine care o poate face. Dacă nu...

Sări când gheara stângă a Saphirei se înfipse în mormanul de pergamente, țintuindu-l de masă și vârsând călimara pe podea.

– *Destul*, spuse ea. Pufăi, suflându-și respirația caldă peste el. Apoi își alungi gâtul și se uită la el cu unul din ochii ei lucitori și fără margini. *Gata pe ziua de azi. Nu ești în apele tale acum. Fugi.*

– Nu poți...

– *Fugi!* Buza i se răsfrânse și din pieptul ei răsună un tunet adânc.

Eragon se abținu să mai spună ceva, frustrat. Apoi azvârli pana lângă gheara ei.

– Bine. Își trase scaunul de lângă masă, se ridică și își ținu mâinile în sus. Bine. Ai câștigat. Plec.

– *Bine.* Ei i se citi în ochi o scânteie de amuzament și îl împinse pe hol cu botul. *Pleacă. Și să nu te întorci decât când te simți mai bine.*

– Îmhî.

Dar el zâmbi în timp ce merse de-a lungul podului și coborî pe scările largi, curbate, din exterior. În ciuda protestelor sale, Eragon nu regreta că plecase de la birou. Cumva, spre iritatea lui, știa că Saphira era conștientă de asta, dar nu merita să fie morocănos pentru un asemenea fleac.

Uneori era mai ușor să luptî într-o bătălie decât să înfrunți detaliile treburilor de zi cu zi.

Asta era o lecție pe care încă o învăța.

Treptele erau scunde, dar pereții erau îndeajuns de mari încât Saphira să treacă pe acolo cu ușurință. În afara de camerele personalului, totul în fortăreață fusese clădit pentru uzul celor mai mari dragoni, la fel cum erau și clădirile de pe Insula Vroengard – vechea casă a Cavalerilor. Era o caracteristică necesară a fortăreței, astfel

încât construirea oricărei camere era un exercițiu monumental, iar majoritatea încăperilor erau uriașe și cu aspect înfiorător, chiar mai mult decât în întinsul oraș al piticilor, Trondheim.

Fortăreața avea să fie mai prietenoasă, se gădea Eragon, odată ce urmau să aibă mai mult timp și energie să o decoreze. Niște steaguri, niște tapiserii atârnate pe pereți și câteva covoare în fața șemineelor aveau să atenueze cu mult ecoul, aveau să aducă niște culoare și, în general, aveau să îmbunătățească aspectul general al locului. Până atunci, singura adăugire o constituia câteva duzini de torțe de pitici neaprinse, care fuseseră instalate în suporturi la intervale regulate de-a lungul pereților.

În fortăreață nici nu erau prea multe la momentul respectiv. Câteva camere de depozitare, câțiva pereți, cuibul unde dormea el cu Saphira, instalate la mare înălțime pe un deget de piatră care domina restul citadelei plănuite. Aveau mult de excavat și de construit înainte ca acel complex să înceapă să semene cu orice își imaginea Eragon.